

Ἐβλεπε πάντας ἄνω καὶ κάτω κινου-  
μένους, ὡς οἱ μύρμηκες ἐπιπίπτουσιν ἀ-  
θρόοι ἐπὶ θνησιμαίου καὶ κατὰ μικρὸν ἀ-  
ποσπῶσι τὰς σάρκας αὐτοῦ, ἕως ὅτου ἀ-  
πομείνῃσι τὰ ὀστέα καθαρὰ καὶ λευκό-  
τατα. Ἐγίνωσκε δὲ τί κατεῖχον ἡδῆ.

Ὁ Μαθητὴς εἶχεν ἀγοράσῃ παρὰ τοῦ  
μαρκησίου τὴν περιφνημὸν ἀτμοκίνητον  
πριονιστικὴν μηχανήν, τὴν ἐλαττώσασαν  
ἄλλοτε τὸ ἡμερομίσθιον τῶν ὑλοτόμων· ὁ  
δὲ γυναικάδελφος τοῦ Καρβαγὰν εἶχε δα-  
νείσῃ αὐτῷ ἑκατὸν εἰκοσι χιλιάδας φράγ-  
κων ἐπὶ ὑποθήκῃ τῶν θαυμασίων λειμῶ-  
νων· ὁ δὲ Φλέρης, τὸ μοχθηρὸν νευρόσπα-  
στον τοῦ Καρβαγὰν, δὲν εἶχε μὲν κατα-  
βάλλῃ κεφάλαια χρηματικά, ἀλλ' ὅμως  
μετεῖχε καὶ αὐτὸς τῶν δικαιωμάτων, ἔ-  
νεκα τῶν προθύμων ὑπηρεσιῶν, ἃς παρεί-  
χεν ἀδιαλείπτως ὡς γραμματεὺς τοῦ ἐι-  
ρηνοδικείου.

Καὶ ὁ Πουρτοῦς ἐπωφελήσθη τὰς γαίας  
τὰς περὶ τὸ καπηλείου του καὶ δὲν ἔ-  
βλεπε τὴν ὥραν πότε νὰ ἐπαναληφθῶσι  
πάλιν αἱ ἐργασίαι τοῦ Μεγάλου Πηλωρυ-  
χείου· διότι ἀπ' ὅτου οἱ κλίβανοι διετέ-  
λουν ἐσβεσμένοι καὶ οἱ ἐργάται εἶχον ἀ-  
πολυθῇ, αἱ εἰσπράξεις τοῦ καπηλείου του  
ἦσαν μηδαμιναὶ καὶ τὰ τραπέζια του ἔ-  
ρημα.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐκείνοι.

Ὁ δὲ Καρβαγὰν ἤθελε τὰς γαίας, τὰ  
χρήματα, τὴν τιμὴν καὶ τὴν εὐτυχίαν  
τοῦ Ὀνωρίου Κλαϊρεφόν.

Αἱ δεινόταται συμφοραὶ τοῦ μαρκη-  
σίου ἐφαίνοντο εἰς αὐτὸν ἀνεπαρκεῖς.

Ἐπόθει νὰ ἴδῃ κατακείμενον πρὸ τῶν  
ποδῶν του τὸν ἄνδρα τὸν ἐξετελείσαντα  
αὐτὸν ἄλλο καὶ νὰ τον λακπατήσῃ.

Ἀλλὰ πρὸς τῇ ἐξόχῳ ταύτῃ ἡθικῇ ἀ-  
πολαύσει δὲν τῷ ἀπήρεσκε νὰ προσθήσῃ,  
καθ' ὃν ἄνθρωπος πρακτικώτατος καὶ τὴν ὑ-  
λικὴν εὐφροσύνην τὴν ἐκ τῆς κερδοσκο-  
πίας.

Διότι κύριος τῆς ὅλης χώρας καὶ τῆς  
κοινῆς γνώμης, ἡδύνατο νὰ ἐκτεθῇ βου-  
λευτὴς, καὶ ἔχων τὸ Μέγα Πηλωρυχεῖον  
μετὰ τῶν βελτιώσεων καὶ μεταρρυθμίσεων  
ἃς αὐτὸς μόνος ἐγίνωσκε νὰ εἰσαγάγῃ, θὰ  
ἐδημιούργει μεγίστην βιομηχανικὴν δύνα-  
μιν μέλλουσαν νὰ ἀσφαλίσῃ αὐτῷ μέλλον  
ἐξαιρετικόν.

Ἀπ' ἧς ἡμέρας ἐπανῆλθεν ὁ Γεώργιος,  
ὁ τραπεζίτης ἐφαίνετο ἔμφροντις. Εἶχε  
τροποποιήσῃ τὰς ἐξέεις του, ἵστατο καθ'  
ὁδὸν καὶ ἐλάλει πρὸς τοὺς ἀνθρώπους  
καὶ δὲν εἶχεν ὄρια ἢ χαρὰ του ἐπὶ τῇ ἐ-  
λεύσει τοῦ υἱοῦ του.

Καὶ ἡ κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀγορᾶς οἰκία με-  
τέβλεν ὄψιν.

Τὰ παρὰ θύρα ἄτινα συνήθως ἦσαν κλει-  
στά, ἤδη ἠνοίγοντο καὶ ἡ οἰκία ἀπέβλε-  
πε τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο καὶ ὑποπτον. Ἐπὶ  
πᾶσι δὲ ὁ Καρβαγὰν ἀπεφάσισε νὰ κατα-  
στήσῃ τὴν οἰκίαν του προσιτὴν εἰς γνω-  
ρίμους τινὰς οἰκογενεῖας, προσκαλῶν αὐ-  
τὰς εἰς ἐσπερίδας ἢ γεύματα.

Πρὸς δὲ τοὺς ὑποδεικνύοντάς πως τὴν  
ἐκπληξιν αὐτῶν ἐπὶ τῇ καινοτομίᾳ ταύτῃ,  
ἔλεγε :

— Δὲν θέλω ἐγώ, τὸ παιδί μου. Εἶνε  
νέος, ἔχει ἀνάγκη διασκεδάσεως. Ἐγώ,  
μοῦ φαίνεται τὸ σπῆτι παράδεισος, ἀλλὰ  
αὐτός, θὰ του φαίνεται πολὺ πολὺ σκο-  
τεινὸ καὶ πρέπει νὰ φέξῃ λίγακι : θέλω  
νὰ ἔρχωνται κοπέλλες... Αἱ! αἱ! ὁ Γιῶρ-  
γὸς μου εἶνε τριάντα ἐτῶν καὶ πρέπει νὰ  
συλλογισθῇ καὶ τὴν ἀποκατάστασίν του...

Ἡ ἰδέα αὕτη τοῦ νὰ νυμφεῖται τὸν  
υἱόν του ἐπῆλθεν εἰς αὐτὸν αἰφνιδίως. Ἐ-  
λάλει δὲ περὶ τοῦ πράγματος τούτου λίαν  
εὐαρέστως καὶ κατεγίνετο ἀνὰ τὸ βάλλῃ  
εἰς τὸν δρόμον.

[Ἐπεταί συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

#### Εἰς τὸ προσέχες :

### Ἡ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ Εἰς ΧΟΙΡΟΝ

Χαριέστατον Ἀγγλικὸν Διήγημα

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

### ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ<sup>ΟΥ</sup> ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

ΑΒ'

Εἰς τὴν πρότασιν ταύτην, ὑποβλήθε-  
σαν δι' ὕφους ἀδρόφρονος, ὑπὸ τοῦ ἐπῆ-  
λδος, ὃν ἠθέλησε ν' ἀποβάλλῃ, ὁ κύριος  
δὲ Γεντιλῆ, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ νευ-  
ρικὸν κίνημα.

— Ποία ἡ ἀνάγκη ; ἀπήντησεν ἀπο-  
τόμως. Δὲν ἔχω τίποτε νὰ ζητήσω ἀπὸ  
τὸν ἀστυνόμον, καὶ ἐξ ἄλλου τὰ χρήματα  
αὐτὰ εἶνε ἰδικὰ σου, ἀφοῦ σὺ τὰ ἤρρες.  
Σοῦ τὰ χαρίζω.

— "Α! μπᾶ, δὲν εἶνε ἰδικὰ μου, ἀνέ-  
κραξεν εὐθύμως ὁ ἄγνωστος. Δὲν τὰ κα-  
ταφρονῶ τὰ χρήματα ὅταν τὰ κερδήσω ὁ  
ἴδιος, ἀλλὰ τὰ παληόχαρτα αὐτὰ δὲν  
εἶνε γιὰ μένα καὶ θὰ κάμετε πολὺ κακὰ  
νὰ τὰ χαρίσετε εἰς τὴν Κυβέρνησιν. Θὰ  
εἰσθε ὅμως πολὺ πλούσιος διὰ νὰ μὴ τὰ  
συλλογίζεσθε τόσο πολὺ... αἱ, ἀδιάφο-  
ρον... πιστεύω πῶς θὰ τὸ ἀποφασίσετε,  
μαζὺ μου...

— Σοῦ λέγω καὶ πάλιν ὅτι εἶνε ἀνω-  
φελές.

— Αὕτη εἶνε ἡ ἰδέα σας ; μὰ τὴν πί-  
στι μου ! ὅπως ἀγαπᾶτε, τὸ βέβαιον εἶνε  
... ὅτι θὰ ἔχετε πάντα τὸν καιρὸν νὰ  
ζητήσετε τὰ χαρτονομίσματα. Θὰ πᾶγω  
λοιπὸν μόνος μου νὰ μιλήσω μὲ τὸν ἀ-  
στυνόμον, συνεπέραναν ὁ ἄγνωστος ἐτοι-  
μαζόμενος ν' ἀποχαιρετήσῃ.

Ἡ κυρία Λεκόντ ἐξέπεμψε στεναγμὸν  
ἀνακουφίσεως, διότι ἡ ἀγαθὴ αὕτη κυρία  
ἔσπευδε νὰ ἴδῃ περαιουμένην τὴν σκηνὴν  
ταύτην, ἥτις συνετάραττεν αὐτὴν εἰς μέ-  
γιστον βαθμὸν.

Ὁ Λουδοβίκος ἐπειράτο νὰ τηρήσῃ  
στάσιν ἀδιάφορον, προσεποιεῖτο ὅμως λίαν  
ἀδεξίως.

Ἡ Θηρεσία παρητήρει αὐτὸν μὲ ὀφθαλ-  
μούς, ἐν οἷς ἀνεγινώσκοντο ἡ ἀνησυχία  
καὶ ἕτερον αἶσθημα βαθύτερον καὶ μᾶλλον  
ὀδυνηρὸν.

— "Α! διαβόλε ! τώρα τὸ συλλογίζο-  
μαι, ἀνέκραξεν αἰφνης ὁ ἄγνωστος, πῶς  
αὐτὸ δὲν ἔμπορεῖ νὰ γείνη !

— Τί λέγεις ; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ κύ-  
ριος δὲ Γεντιλῆ.

— Νὰ τί θέλω νὰ πῶ ! πῶς ὁ ἀστυ-  
νόμος θὰ μοῦ ζητήσῃ διὰ σὰς ἕνα σωρὸ  
πληροφορίας. Αὐτὸς εἶνε ἕνας πολὺ κα-  
λὸς ἄνθρωπος... τὸν γνωρίζω, διότι εἶνε  
δέκα χρόνια τώρα ποῦ κάθομαι εἰς τὸ τμή-  
μά του... ἀλλὰ ἡ δουλειά του εἶνε νὰ εἶνε  
περίεργος... καὶ μάλιστα τώρα ποῦ εἰς  
τὴν ἀστυνομίαν εἶνε ὅλοι στὸ ποδαρὶ γιὰ  
τὴν ὑπόθεσιν τῆς δάμας τῆς πίκας...  
εἶνε ἀλήθεια πῶς ἔχουν δίκην. Ἀφοῦ  
λοιπὸν μάθῃ πῶς ἔχετε τὴν φωτογραφίαν  
θὰ θέλῃ νὰ σὰς ῥωτήσῃ νὰ μάθῃ μή-  
πως αὕτη σὰς τὴν ἔδωκε...

Εἶτα, βλέπων ὅτι ἡ νεανίς ὠχρία :

— Μπᾶ ! ἀνοησίαις ! ἐπανελάβε, θὰ  
τὴν ἀγοράσατε βέβαια ἀπὸ κανένα φωτο-  
γράφον ;... αὐτὸ εἶνε τὸ σωστότερον, δὲν  
εἶν' ἔτσι ; ἀλλὰ τί τὰ θέλετε ; ὅλοι οἱ  
ἀστυνόμοι εἶνε ἴδιοι... καὶ ὁ δικός μου,  
ὅσο καλὸς καὶ ἂν εἶνε, στοιχηματίζω πῶς  
θὰ στείλῃ νὰ σὰς ζητήσῃ... καὶ μάλι-  
στα ὅχι ἀργότερα ἀπὸ ἀπόψε.

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ νεανίας ἐρρίγησεν  
ἐπαίσθητῶς.

— Καὶ ἔξυρετε ; μὰ τὴν πίστι μου,  
δὲν θὰ δώσῃ διαταγὴν σὲ κανένα ὑπηρε-  
τη μὲ στολὴν διὰ νὰ σὰς φέρῃ εἰς τὸ  
γραφεῖό του.

— Οἱ χωροφύλακες ἐδῶ ! ἀνέκραξεν  
ἐντρομος ἡ χήρα.

— "Οχι, ἀλλὰ τὸ ἴδιο κάνει. Θὰ σὰς  
στείλῃ δύο ἀστυνομικοὺς κλητῆρας... θὰ  
εἶνε ντυμένοι πολιτικά, γνωρίζονται ὅμως  
ἀπὸ τὸν τρόπο τους... καὶ δὲν καλοσυ-  
σταίνει τὸ σπῆτι εἰς τὸ ὅποῖον οἱ διαβο-  
λάνθρωποι αὐτοὶ βάζουν τὸ πόδι τους, χω-  
ρὶς νὰ λογαριάσωμε ὅτι πολλαῖς φοραῖς  
δὲν βάζουν καὶ γάντια γιὰ νὰ τσακώσουν  
κανένα. "Οχι, στὴν τιμὴ μου, ἂν ἤμουν  
εἰς τὴν θέσιν τοῦ κυρίου, δὲν θὰ τοὺς καρ-  
τεροῦσα καὶ θὰ ἐπήγαινα εἰς τὴν ἀστυ-  
νομίαν τρεχάτος. Μία ὥρα μονάχα θὰ σὰς  
χρειασθῇ, διὰ νὰ πᾶτε ἀπ' ἐδῶ... θὰ γλυ-  
τώσετε ὕστερα ἀπὸ εἰκοσι λεπτά... καὶ  
τὸ βράδυ ἡμπορεῖτε νὰ γυρίσετε διὰ νὰ  
ἡσυχάσετε ταῖς κυρίαις, καὶ θὰ ἔχετε καὶ  
τὰ χαρτονομίσματά σας... δὲν θὰ κρα-  
τήσουν παρὰ μόνον τὴν φωτογραφίαν.

Ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ ἐσιώπα, τὰ δια-  
ταράττοντα ὅμως τὴν ψυχὴν αὐτοῦ αἰ-  
σθήματα ἀπεικονίζοντο ἐπὶ τοῦ προσώ-  
που του.

— Νομίζω, ἀγαπητέ μου Λουδοβίκε,  
ὅτι ὁ κύριος ἔχει δίκαιον, εἶπεν ἡ κυρία  
Λεκόντ. Εἶνε προτιμότερον νὰ τελειώσῃ  
ἀμέσως ἡ ὑπόθεσις αὕτη. Ἡ κόρη μου  
καὶ ἐγὼ δὲν θὰ ἡσυχάσωμεν παρὰ ὅταν  
μᾶς εἰπῇτε ὅτι δὲν γίνεται πλέον λόγος  
περὶ αὐτῆς. Πηγαίνετε λοιπόν. Θὰ σὰς  
περιμένωμεν ἡμεῖς, καὶ ἐλπίζωμεν ὅτι δὲν

θὰ σὰς περιμένωμεν πολύ, διότι πηγαίνω νὰ διατάξω νὰ ζεύξουν εἰς τὴν ἄμαξαν τοὺς δύο καλλιτέρους ἵππους τοῦ σταύλου.

— ὦ! δὲν εἶνε ἀνάγκη, κυρία, εἶπεν ὁ ἄγνωστος. Ἐχὼ ἀμάξι μὲ τὴν ὥρα, καὶ εἶχα τὴν τύχην νὰ πέσω εἰς τὰ χέρια ἐνὸς ἀμαξηλάτη, ποῦ τρέχει τοῦ διαβόλου. Μὲ τὴν ἀδειάν σας, θὰ χάσωμε περισσότερον καιρὸ ἢν καρτερέσωμε ὥς νὰ ἐτοιμασθῇ τὸ ἀμάξι σας... καὶ ἔπειτα δὲν λογαριάζετε πῶς εἶνε καλλίτερα νὰ μὴ φανῇ ἀριστοκρατικὸ ἀμάξι ἐμπρὸς εἰς τὴν ἀστυνομία... Οἱ κλητῆρες δὲν θὰ λείψουν νὰ ἐξετάζουν τὸν ἀμαξῆσά σας.

Ὁ λόγος αὐτὸς ἐφάνη ὀρθὸς τῇ κυρίᾳ Λειόντ, διὰ τοῦτο καὶ δὲν ἐπέμεινεν.

Ὁ Λουδοβίκος δὲ Γεντιλῇ παρετήρει τὴν Θηρεσίαν, ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ὁποίας ἐνόησεν ὅτι ἦτο σύμφωνος μὲ τὴν ιδέαν τῆς μητρὸς της. Ἄλλως τε, εἶχε σκεφθῇ καὶ ἐφαίνετο σχεδὸν ἥρεμος.

— Πολὺ καλὰ! εἶπεν ἀπλῶς, ἔρχομαι μαζὺ σου, κύριε.

Καὶ θλίψας τὴν χεῖρα, ἣν ἔτεινεν αὐτῇ ἡ μέλλουσα πενθερά του, προὐχώρησεν ὅπως ἀποχαιρετίσῃ τὴν μνηστὴν του, ἥτις ἦτο μᾶλλον αὐτοῦ συγκεκινημένη.

— Ὅτὰ μὲ συγχωρήσετε, ἐψέλλισε τόσῳ χαμηλοφῶνως, ὥστε ὑπὸ μόνῃς αὐτῆς ν' ἀκουσθῇ, θὰ μὲ συγχωρήσετε διὰ τὴν λύπην τὴν ὁποίαν σὰς ἐπροξένησα;

— Ναί, ἀπήντησε διὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου ἡ Θηρεσία, διότι ἐλπίζω ὅτι θ' ἀπολογηθῇς.

— Ἀμφιβάλλεις; Μὲ νομίζεις λοιπὸν ἔνοχον τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ κακουργήματος;

— Δὲν σὰς κατηγορῶ διὰ τὸ κακούρημα αὐτό, διέκοψεν ἡ νεανὺς μειδιῶσα, ἐνῶ συγχρόνως οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐπληρώθησαν δακρύων, ὅταν ἐπιστρέψετε θὰ ἀπολογηθῇτε εἰς ἐμέ... ὅτι ἐλησμονήσατε... ὅτι σὰς ὑπεσχέθην τὴν φωτογραφίαν μου... καὶ ἐφέρατε ἐπάνω σας τὴν φωτογραφίαν ἄλλης.

— Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι αὐτὸ θὰ εἶνε εὐκολον, εἶπε μετὰ ζέσεως ὁ ἐραστής.

Καὶ χαιρετίσας τὴν κυρίαν Λεκόντ, ἔδειξε τὴν θύραν εἰς τὸν ἄγνωστον, ὅστις, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ τῶν μνηστῆρων, ἔστατο εὐλαβῶς κατὰ μέρος, ἐξ ἀβροφροσύνης δὲ ἠρνήθη νὰ ἐξέλθῃ πρῶτος.

Ὁ θεράπων, ὅστις εἶχεν ἀποκοιμηθῇ εἰς τὸν προθάλαμον, διότι ἡ ἐπίσκεψις διήρκεσε πολὺ, ἀφυσπνίσθη αἴφνης ἐκ τῆς φωνῆς τοῦ κυρίου δὲ Γεντιλῇ, ἔσπευσε νὰ δώσῃ αὐτῷ τὸν ἐπενδύτην καὶ τὸν πῖλόν του, ἀλλ' ἡ ἐκπληξίς του ὑπῆρξε μεγίστη, ὅτε εἶδε τὸν μέλλοντα κύριόν του ἐξερχόμενον ἐν συνοδίᾳ ἀτόμου, ὅπερ οὐδόλως ἐφαίνετο ἀνῆκον εἰς τὴν καλὴν κοινωνίαν.

Ὁ γηραιὸς θεράπων, ἀκριβῶς εἰς τὸ καθῆκον αὐτοῦ, οὐδεμίαν ἐτόλμησε νὰ κάμῃ παρατήρησιν. Μόνον, ὅτε ἠνέφξε τὰς κιγκλίδας καὶ εἶδε τὴν ἐπὶ τῆς κρηπίδος σταθμεύουσαν ἄμαξαν, ἀπέτεινε

τὴν ἐξῆς φράσιν, ἐν εἰδὲι εἰδοποιήσεως:

— Νομίζω ὅτι ὁ κύριος θὰ ἔκαμνε καλὰ νὰ πάρῃ τὸν δρόμον τοῦ Ποεντουγιούρ, διότι τὸν χειμῶνα τὸ δάσος εἶνε ἔρημον...

Ὁ νεανίας δὲν τῷ ἀπήντησεν, ἀλλὰ διηυθύνθη μετὰ σπουδῆς πρὸς τὴν ἄμαξαν, παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ἀγνώστου, ὅστις ἐπέμεινε νὰ βαδίζῃ ὀπισθεν αὐτοῦ, ἀντὶ νὰ προηγηθῇ.

Παρὰ τὴν συνήθειαν τῶν ὁμοίων αὐτοῦ, ὁ ἀμαξηλάτης δὲν ἔκρινε καλὸν νὰ κατακλιθῇ ἐντὸς τῆς ἀμαξίας, ἀλλὰ, καίτοι τὸ ψῦχος ἦτο δριμύ, ἐκάθητο εὐθύς ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου του, κρατῶν τὰ ἡνία ἐν τῇ μιᾷ χεὶρὶ καὶ τὴν μάστιγα ἐν τῇ ἑτέρᾳ, ὥς ἀμαξηλάτης ἀνῆκων εἰς καλὴν οἰκίαν.

Ὁ κομιστής τῶν χαρτονομισμάτων ἔτρεξεν εἰς τὴν θυρίδα τῆς ἀμαξίας, ἐβόηθησε τὸν συνοδοιπὸρον του νὰ εἰσέλθῃ, καὶ εἶτα ἐπορεύθη πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην, πρὸς ὃν εἶπε λέξεις τινάς, ἅς ὁ κύριος δὲ Γεντιλῇ οὔτε ἤκουσεν, οὔτε ἐζήτησε ν' ἀκούσῃ.

Ὁλίγον ἐνδιεφέρετο νὰ μάθῃ ἐκ τῶν προτέρων τὴν ὑπὸ τοῦ ἀγνώστου δοθεῖσαν διεύθυνσιν, ἀφοῦ ἡ διεύθυνσις αὕτη δὲν ἠδύνατο νὰ εἶνε ἄλλη ἢ τοῦ ἀστυνόμου, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἦτο ἀποφασισμένος νὰ παρουσιασθῇ.

Ὁ ἵππος ἀνεχώρησεν ὥς ἀστραπή, ἅμα οἱ δύο ὁδοιποροὶ ἐτοποθετήθησαν ἐντὸς τῆς ἀμαξίας, ἥτις ἐκυλίσθη ἤδη ἐπὶ τῶν λιθοστρώτων τοῦ χωρίου τῆς Βουλῶνης.

— Μὰ τὴν πίστι μου! εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος, διότι δὲν περνοῦμε ἀπὸ τὸ δάσος. Ὁ ὑπηρέτης σας ἔχει δίκην. Τὸν χειμῶνα, καὶ μάλιστα τὴν νύκτα, δὲν εἶνε εὐχάριστος δρόμος... πρὸ πάντων ὅταν ἔχῃ κανεὶς εἰς τὴν τσέπη του μεγάλο ποσό.

— Μὴ φοβεῖσαι τίποτε, ἔχω μαζὺ μου τὸ ρεβόλβερ μου, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Γεντιλῇ.

Εὐχαρίστως ἐπεθύμει νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν συνοδοιπὸρον του ὅτι ἦτο ὠπλισμένος.

— Καλὴ προφύλαξι, ἀκόμη καὶ ὅταν πηγαίνῃ κανεὶς σ' ἐκείναις, ἀνέκραξεν ὁ συνοδοιπὸρος. Ἐγὼ δὲν ἔχω παρὰ τὸ πετσί μου νὰ ὑπερασπίσω, γι' αὐτὸ δὲν παίρνω μαζὺ μου ἄλλο ἀπὸ τὰ δύο μου χέρια. Ἀπόψε ὅμως ἔχω περισσότερον ἀπὸ τὸ πετσί μου, ἐπεὶ δὴ κρατῶ πέντε χιλιάδες φράγκα, τὰ ὅποια, ἀλήθεια δὲν εἶνε ἰδικὰ μου... Δὲν εἶχα ποτέ μου ἰδεῖ τόσα χρήματα.

— Τώρα ὅπου εἴμεθα σύμφωνοι, πιστεύω ὅτι, μετὰ τὴν ἐπίσκεψίν μας εἰς τὸν ἀστυνόμον, θὰ μοὶ κάμῃς τὴν χάριν νὰ δεχθῇς ἐν χαρτονομισμα ἀπ' αὐτὰ τὰ ὅποια χάρις εἰς σέ δὲν ἔχασα.

— Ὅχι τώρα, καθὼς σὰς εἶπα καὶ προηγουμένως. Διὰ νὰ κάμῃς τὸ χρέος τοῦ ὁ Γεντιλῇ; Πιεδούσης δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ δωροδοκίας.

— Πιεδούσης, ἐπανέλαβεν ὁ νεανίας

ἐκπλαγεὶς ἐκ τοῦ κακοφώνου τούτου ὀνόματος.

— Ναί, ἔτσι μὲ λέν. Τί τὰ θέλετε; δὲν εἶνε κανεὶς τέλειος! Εἰμὶ λιπαστής εἰς τὴν Ἑταιρίαν τῶν Λεωφορείων. Δὲν εἶνε τέχνη καλὴ, ἀλλὰ ζῶ ἀπὸ αὐτὴν καὶ ἀκόμη κάμνω καὶ οἰκονομίας. Νά, ὅπως μὲ βλέπετε, αὐριον ἡμπορεῖ νὰ καταθέσῃ χίλια φράγκα εἰς τὸ Ταμειυτήριον... διὰ τὰ παιδιὰ μου... Πρέπει νὰ σὰς πῶ πῶς ἔχω τρία μικρά...

— Δεχθῆτε τὴν προσφορὰν μου, καὶ ἀντὶ χιλίων καταθέτετε δύο χιλιάδες.

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη! Αὐτὸ τὸ πορτοφόλι εἶνε ἱερὸ, εἶπεν ὁ Πιεδούσης κτυπῶν τὸ θυλάκιον τῆς ρεδιγκότας του. Δὲν θὰ τὸ ἀγγίσω ἐγὼ αὐτό, νὰ εἶσαι βέβαιος! καὶ θέλω νὰ τὸ δώσω μὲ ὅ,τι ἔχει μέσα. Δὲν σὰς ἐμποδίζω ὅμως, παραδείγματός χάριν, προσέθηκε γελῶν, νὰ πληρώσετε τὸ ἀμάξι. Ὅτὰ κάμωμε τοῦλάχιστον τέσσαρες ὥραις, ταῖς δύο ἔξω ἀπὸ τὰ τεῖχη. Καὶ αὐτὸς ὁ εὐλογημένος ὁ ἀστυνόμος δὲν καθέται κοντὰ εἰς τὴν εἴσοδο τῆς πόλεως!

— Ποῦ κατοικεῖ λοιπὸν;

— Εἰς τὴν Σιτέ... πλησίον τῆς ἐκκλησίας τῆς Παναγίας.

#### ΛΓ'

— Κατοικεῖς λοιπὸν εἰς τὴν Σιτέ; ἠρώτησεν ὁ κύριος δὲ Γεντιλῇ.

— Ἀπὸ δὲ καὶ δέκα χρόνις, ἀπήντησεν ὁ Πιεδούσης. Σὰς τὸ εἶπα ἐκεῖ κατω, μέσῳ εἰς τὸ σαλόνι... ἀλλὰ δὲν μὲ ἀκούατε, σχεδόν... καὶ βέβαια! αὐτὸ τὸ καταλαβαίνομε! εἶνε πάρα πολὺ εὐμορφὴ αὐτὴ ἡ δεσποινίδα.

— Ἀλλὰ... δὲν μοὶ εἶπες πρὸ ὀλίγου ὅτι ἐργάζεσαι εἰς τὴν Ἑταιρίαν τῶν Λεωφορείων;

— Ναί, εἶνε ὀλίγον μακριὰ ἀπὸ τὸ σπίτι μου, τὴν ἀγαπῶ ὅμως τὴν συνοικία μου... καὶ εἶνε εὐτυχία διὰ μένα πῶς κάθωμαι ἐκεῖ, διότι ἀλλέως δὲν θὰ ἔμβαινα εἰς τὴν Μόργα, καὶ δὲν θὰ εὕρισκα τὸ πορτοφόλι, καὶ σεῖς δὲν θὰ ξαναβλέπατε ταῖς πέντε σας χιλιάδες φράγκα. Ἀλήθεια! ποῖαν ὥραν ἐπήγατε στὴ Μόργα;

— Κατὰ τὰς τρεῖς, ἀπήντησεν ἀποτόμως ὁ νεανίας.

— Τὴν ἰδίαν ὥρα ποῦ 'πῆγα κ' ἐγώ. Ἠμπορούσαμε νὰ βρεθῶμαί ἐμπρὸς στὸ νεκρὸ. Καὶ εἰς τὸ τέλος θὰ σὰς ἐβλεπα, χωρὶς νὰ ἡμπορέσω, ὅπως καὶ προηγουμένως, νὰ σὰς ἀναγνωρίσω... δὲν θὰ εἴσθε ντυμένος ὅπως τώρα... Ἐβάλετε τὰ καλὰ σας, διὰ νὰ ἔλθετε νὰ ἰδῇτε ἐκείναις ταῖς κυρίαις...

— Ναί, 'πῆγα εἰς τὸ σπίτι ν' ἀλλάξω φορέματα... καὶ τότε παρετήρησα ὅτι μοῦ ἔλειπε τὸ χαρτοφυλάκιόν μου.

— Αὐτὸ θὰ σὰς ἔκαμε νὰ λιπηθῇτε πολὺ. Διὰ τοῦτο! Ἄν ἤμουν εἰς τὴν θέσιν σας θὰ ἔκαμνα ἀμέσως τὴν καταγγελία μου.

— Δὲ εἶχα καιρὸν... διότι μ' ἐπερίμενον εἰς τὴν Βουλῶν.





τότε καταλαβαίνει ότι δεν είναι μεγάλο πράγμα.

Οὐδὲν ἀπήντησεν ὁ νεανίας εἰς τὰς παραινήσεις ταύτας, ἐκφρασθεὶς διὰ τοῦ ἐπαγωγοῦ ἐκείνου ὕφους, ὅπερ μεταχειρίζονται, ὅπως καταπείσωσι παιδίον ἢ ἀφελῇ νὰ τὸ ὀδηγήσῃ πρὸς τὸν ὁδοντο-ιατρόν.

Ἐπανεθέσθη τὸ πολύκροτον εἰς τὸ θυλάκιόν του, ἔστρεψε τὰ νῶτα πρὸς τὸν συνοδοιπὸρον του, καὶ ἐτήρησε σιγὴν καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ δρόμου.

Ἀναμφιβόλως εἶχε λάβει τὴν ἀπόφασίν του ἐπὶ τῆς ὀχληρᾶς ἀνάγκης τοῦ νὰ ἐξηγηθῇ μετὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ, καὶ ἤδη προσχεδίαζεν ἀπολογία, ἣν ὅμως οὐδὲν διηκούλουν αἱ πρὸ μικροῦ παραφοραί του.

Ὁ ἵππος, ὅμοιος τοῦ ὁποίου σπανίως ζευγνύεται εἰς τὰς ὑπ' ἐνοίκιον ἀμάξας τῶν Παρισίων, διέτρεξε διὰ τὰχύτητος σιδηροδρόμου τὴν ἀπέραντον τῶν κρηπιδῶν γραμμὴν, ἔλαβε τὴν Νέαν Γέφυραν εἰσῆλθεν εἰς τὴν κρηπίδα τοῦ Ὁρολογίου, ἔστρεψεν ἀποτόμως πρὸς τὰ δεξιὰ, διελθὼν δι' εὐρείας θύρας, καὶ ἐσταμάτησε πρὸ τινος διαδρόμου, οὗτινος ἡ εἴσοδος ἐφυλάσσετο ὑπὸ δύο ἀστυνομικῶν κλητῆρων.

— Ἐφθάσαμε, ἀγαπητὲ κύριε, εἶπεν ὁ Πιεδούσης ἀνοίγων τὴν θυρίδα καὶ πηδῶν ἐλαφρῶς ἐκτὸς τῆς ἀμάξης.

#### ΛΔ'

— Μοῦ εἶπες ὅτι πηγαίνομεν εἰς τὸν ὑπαστυνόμον, ἀνέκραξεν ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ, ὅστις, βεβουλισμένος εἰς τὰς σκέψεις του, δὲν ἐπρόσεξεν εἰς τὸν δρόμον, ὃν ἠκολούθησεν ἡ ἀμάξα.

— Εἶνε τὸ ἴδιο, ἀγαπητὲ κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Πιεδούσης, εἰμεθα εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

Ὁ νεανίας ἔρριψε βλέμμα ἐκτὸς τῆς ἀμάξης, εἶδε τοὺς ἀστυνομικοὺς κλητῆρας, τὴν σκοτεινὴν δίοδον, τὰς ὑψηλὰς οἰκοδομὰς, αἵτινες περιέβαλλον τὴν ὁδονορὴν ταύτην διάδοσαν καὶ ἐρρίφθη βιαίως πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ἐπὶ τέλους ἠννόησε τὰ πάντα.

Ὁρμενφύτως ἔτρεξεν ἵνα φύγῃ ἐκ τῆς ἐτέρης θυρίδος, ἀλλ' αὕτη ἐφυλάσσετο ὑπὸ ρωμαλέου ἀνδρός, ὅστις ἦτο ἀπλῶς ὁ Πήγασος μετρημισμένος εἰς ἀμαξηλάτην.

— Θέλετε νὰ σὰς βοηθήσω νὰ κατεβῆτε; ἐπανελάθεν ὁ ἀβρόφρων Πιεδούσης.

Ἡ φυγὴ ἦτο ἀδύνατος, ἡ δὲ ἀτίμωσις ἐνώπιόν του, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου διαδρόμου. Ὅθεν ἀντὶ νὰ δεχθῇ τὴν φιλόφροναν πρόσκλησιν τοῦ συνοδοιπόρου αὐτοῦ, ὁ μνηστὴρ τῆς Θηρεσίας ἀνηρέυνθη βιαίως εἰς τὸ θυλάκιόν του.

— Μὴ κουράζεσαι, εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς πρᾶκτωρ, ὅστις ἐμάντευσε τὸ σχέδιον τοῦ νεανίου, διότι τὸ ρεβόλβερ σὰς δὲν εἶνε πλέον εἰς τὴν τσέπη σὰς. Σὰς τὸ ἐπῆρα εἰς τὸν δρόμον, πλησίον εἰς τὴν Γέφυραν τῆς Γρυνέλλης καὶ εἰς τὴν Γέφυραν τῆς Ὑένης. Βέβαια! καταλαβαίνετε... ἔβλεπα

πῶς εἶχατε τὴν διάθεσιν νὰ κάμετε ἀνοησίας μετὰ αὐτὸ τὸ παιγνίδι, καὶ ἔκαμα πολὺ φρόνιμα νὰ σὰς τὸ πᾶρ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβετε.

— Δὲν ἔχω πλέον οὔτε τὸ μέσον ν' αὐτοκτονήσω, ἐψιθύρισεν ὁ Λουδοβίκος δὲ Γεντιλῆ.

— Πᾶμε, ἀγαπητὲ κύριε, σὰς περιμένουν, ἐπανελάθεν ὁ Πιεδούσης διὰ μειλίχου ὕφους.

— Ποῦ πηγαίνετε;

— Εἰς τὸν ἀρχηγόν μου, ὁ ὁποῖος εἶνε ἀστυνόμος... ὅχι τοῦ τμήματός μου, εἶνε ἀλήθεια... αὐτὸ ὅμως δὲν πειράζει.

— Εἴσαι λοιπόν;...

— Ὑπᾶλληλος τῆς ἀσφαλείας, εἰς τὰς διαταγὰς σὰς.

— Ἀθλίε!

— Ἐχετε ἀδικον νὰ με ὑβρίζετε, ἐπειδὴ ἐγὼ σὰς μετεχειρίσθηκα μετὰ πολλὴν εὐγένειαν. Εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ σὰς τσακώσω ἐμπρὸς εἰς τὴν ἀρραβωνιαστικίαν σὰς...

Ὁ Πιεδούσης ἐκαυχᾶτο ὀλίγον, διότι, καίτοι εἶχε φέροι μετ' ἑαυτοῦ τὸν Πήγασον, ὅπως τὸν συνδράμῃ, θ' ἀπῆντα ὅμως δυσκολίας, ἵνα συλλάβῃ τὸν κύριον δὲ Γεντιλῆ ἐντὸς οἰκίας φυλασσομένης ὑπὸ πολυαριθμῶν πιστῶν ὑπηρετῶν, ὥστε, ἐὰν εὐρέθῃ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ μεταχειρισθῇ τὸν δόλον, ἔπραξε τοῦτο διότι εἶχε τοὺς λόγους του.

Ἡ σύλληψις τοῦ δολοφόνου τοῦ περιπτέρου ἦτο δι' αὐτόν, ὅτι διὰ τὸν Ναπολέοντα ἡ νίκη τοῦ Ὁστερλίτζ, ἐπεθύμει δὲ κυρίως ν' ἀπολαύσῃ μόνος, ἄνευ οὐδεμιᾶς συμμετοχῆς, τὴν δόξαν καὶ τὸ κέρδος αὐτῆς. Τὰ σχέδιά του εἶχον ἐπιτύχει, καὶ αὐτὸς ἔπλεεν ἐν τῇ χαρᾷ.

Ὁ Λουδοβίκος ἀπεφάσισε νὰ κατέλθῃ, οἱ δὲ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες, οἵτινες ἠγνόουν τὰ κατ' αὐτόν, ἐξεπλάγησαν ἰδόντες νέον τόσῳ ὥραϊον καὶ υπερήφανον νὰ ὀδηγῆται, ἐν τῷ μέσῳ δύο κλητῆρων, εἰς τὸ πταισματοδικεῖον, ἢ εἰς τὴν Νέαν Καληδονίαν, ἢ εἰς τὴν Ροκέταν.

Ὁ δυστυχὴς ὑπέμενεν ἤδη τὴν κατὰ πρῶτον ἐκμηδενίσασαν αὐτὸν συγκίνησιν, καὶ διέβη ἔχων τὴν κεφαλὴν ὑψωμένην καὶ τὸ βλέμμα εὐσταθές, παρκαλοουθούμενος κατὰ πόδας ὑπὸ τοῦ Πιεδούσης καὶ τοῦ Πήγασου.

Ἡ ἀμάξα, ἣν εἶχον ἐνοικιάσει παρὰ τινος φίλου των, ἐφυλάσσετο ὑφ' ἐνός μόνου κλητῆρος.

Ὁ διαδρόμος καὶ αἱ πέριξ αὐτοῦ οἰκοδομαί, εἶχον προσφάτως οἰκοδομηθῇ. Εἶνε γνωστὸν, ὅτι τὸ ἀρχαῖον κατὰστημα τῆς Ἀστυνομίας ἀνοικοδομήθη πρὸ ὀλίγων χρόνων. Τὰ εἰδεχθῇ ἐρείπια, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἦσαν ἐγκατεστημένα τὰ γραφεῖα, ἐξηρκνίσθησαν καὶ ἀντικατεστάθησαν ὑπὸ οἰκοδομῶν μεγαλοπρεποῦς ἐξωτερικοῦ.

Ἡ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀσφαλείας ὀδηγοῦσα κλίμαξ εὐρίσκεται πρὸς τ' ἀριστερά, εἰς τὸ βάθος διαδρόμου τινός, ἐπὶ τῶν δύο πλευρῶν τοῦ ὁποίου εὐρίσκονται τὰ δωμάτια τῶν ἐπιθεωρητῶν,

εἶνε δὲ κλίμαξ ἐλικοειδής, ἥς αἱ ἀέαι βαθμίδες δὲν ἐφθάρησαν ἔτι ἐκ τῆς ἀενάου διαβάσεως τῶν κκυούρων πάσης κατηγορίας.

— Δεῖξατέ μου τὸν δρόμον, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ.

— Περᾶσετε, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Πιεδούσης, εἶνε εἰς τὸ πρῶτον, τὸ κατ' εὐθείαν ἐμπρὸς σὰς.

Ὁ Λουδοβίκος διήλθεν, ἡδὴ δὲ ἐξήγει διατὶ ὁ συνοδοιπὸρος του προσεπάθει πάντοτε νὰ εὐρίσκηται ὀπισθὲν του.

Οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες περιπατοῦσι πάντοτε ὀπισθεν τῶν συλληφθέντων, πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν νὰ ἐπιτηρῶσιν αὐτοὺς ἀσφαλέστερον. Ἡ ἀβροφροσύνη αὐτῶν εἶνε πρόνοια.

Ἐπὶ τοῦ πρώτου ὁρόφου ὁ Λουδοβίκος ἀπήντησε μέγαν προθάλαμον, ἐν ᾧ ὑπῆρχον τρεῖς ὑπηρεταὶ τοῦ γραφείου, δύο γέροντες καὶ εἰς νέος.

Τὰ ἐπιπλα τοῦ θαλάμου τούτου συνίσταντο ἀπλῶς εἰς μίαν ἐστίαν, μίαν τραπέζαν καὶ δύο ἀθλίαις καταστάσεως ἀνάκλιντρα. Ἐν τῶν δύο τούτων καθισμάτων ὁ Πιεδούσης προσέφερεν εἰς τὸν δεσμώτην του, ὅστις ἐκάθησε χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν.

Ἡσθάνετο ἑαυτὸν συλληφθέντα ἐντὸς τροχρῶν μηχανῆς, κατὰ τῶν ὁποίων ἦτο ἀνωφελὲς ν' ἀντιπαλαίῃ καὶ ἐσκέπτετο μόνον πῶς νὰ προετοιμάσῃ τὰ μέσα τῆς ὑπερασπίσεως.

Ὁ Πήγασος δὲν ἐτόλμησε νὰ καθήσῃ εἰς τὸ ἕτερον κάθισμα, ἀλλ' ἔμεινεν ἐπισκοπῶν, πρὸ τῆς θύρας τῆς κλίμακος, διὰ τὴν ἀπίθανον περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ θὰ συνελάμβανε τὴν ιδέαν νὰ δραπέτευσῃ.

Οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ γραφείου οὐδὲν ἑταράχθησαν, ἔβλεπον δὲ μετ' ἀδιαφορίας τὸν καλοῦ ἐξωτερικοῦ νεανίαν, ὃν συνώδευον οἱ χωροφύλακες. Ὁμοίους τοιοῦτους εἶδον πολλούς.

Ὁ Πιεδούσης ἠρώτησεν αὐτοὺς ἂν ὁ ἀρχηγὸς ἦτο μόνος, ἐπὶ δὲ τῇ καταπρατικῇ ἀπαντήσῃ αὐτῶν, εἰσῆλθεν ἐν ἐτέρῳ ἀντιθαλάμῳ, ὅστις διαχωρίζει τὸν πρῶτον ἐκ τοῦ ἀρχηγοῦ, ὑπηνέφξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου τούτου, καὶ ἐπὶ βλέμματι τοῦ ἀρχηγοῦ, εἰσῆλθε καὶ ἔστη μετὰ σεβασμοῦ.

— Τίποτε νέον; ἠρώτησεν ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπᾶλληλος, ἀπησχολημένος εἰς ἀναδίφησιν ἐγγράφων τινῶν.

— Μὲ συμπάθειο, ἀρχηγέ, εἶνε νέα καὶ πολλὰ μάλιστα.

— Τότε ὠμίλει γρήγορα, διότι δὲν ἔχω καιρὸν νὰ χάνω.

Ὁ Πιεδούσης ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλάκιου του τὸ περιβόητον χαρτοφυλάκιον, καὶ ἔθεσεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ γραφείου, λέγων:

— Νὰ νέα, καὶ νέα πρώτη, δὲν πιστεύω νὰ μὴ ἔξέρω τί μοῦ γίνεται.

— Τί εἶν' αὐτά; ἠρώτησεν ὁ ἀρχηγὸς ἀνοίγων τὸ χαρτοφυλάκιον. Χαρτονομίσματα; Μήπως παίρνεις τὸ γραφεῖόν μου διὰ γραφεῖον ἀπωλεσθέντων πραγμάτων;

— Κυττάξετε καλὰ, ἀρχηγέ.



— Δύο ὀνόματα ἐπὶ ἑνὸς φακέλλου. «Πρὸς τὸν κύριον δὲ Γεντιλῆ, παρὰ τῆς κυρίας Λεκόντ. Βουλευτάρτου τῆς Τετάρτης Σεπτεμβρίου, εἰς Βουλώνην». Γνωρίζω ἕνα Γεντιλῆ, ἡ αὐτοκαλούμενον τοιοῦτοτρόπως... ἀλλ' αὐτὸς δὲν εἶνε ἀνακατευμένος εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ... Δὲν ἠθέλησεν... Ἐξηγήσου καλλιτέρα, ἀντὶ νὰ μοῦ παρουσιάξης αἰνίγματα νὰ λύω.

— Κυττάξετε τὴν φωτογραφία, ἀρχηγέ... τὴν φωτογραφία...

— Καὶ λοιπόν! τί, τὴν φωτογραφίαν; Ἀ! διάβολε! ἀλλ' αὕτῃ εἶνε ἡ φωτογραφία τῆς δολοφονηθείσης γυναικός!

— Ἀπαράλλακτη, ἀρχηγέ.

— Καὶ ποῦ ἦρξες αὐτὸ τὸ χαρτοφυλάκιον;

— Εἰς τὴν τσέπη ἑνὸς Ἀγγλου, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγου συνελήφθη εἰς τὴν Μόργαν, εἰς τὰς τρεῖς ἐπάνω κάτω.

— Καὶ ἔρχεσαι τώρα νὰ μοῦ τὸ ἀναγγείλῃς; ἀνέκραξεν ὁ ἀρχηγὸς ἐγειρόμενος ἀποτόμως. Καὶ διατί δὲν μοῦ ἔφερες τὸν ἀνθρωπον, χωρὶς νὰ χάσῃς οὔτε στιγμήν!

— Ὁ ἀνθρωπος πρέπει νὰ εἶνε τώρα εἰς τὸ κρατητήριον.

— Ἐδῶ ἔπρεπε νὰ εἶνε, καὶ θέλω...

— Μὲ συμπάθειο, ἀρχηγέ, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν θὰ εἶνε μεγάλη ἀνάγκη νὰ τὸν ἐξετάσετε.

— Ἡ εἶσαι τρελλός, ἡ μὲ περιπαίζεις;

— Θὰ σὰς εἰπῶ, ἀρχηγέ. Αὐτὸς εἶνε ἕνας κλέπτης τοῦ δρόμου, ὁ ὁποῖος ἔκλεψε τὸ πορτοφόλι ἀπὸ τὴν τσέπη ἑνὸς κυρίου, τὸν ὁποῖον εἶχα παραμονεύσει ἐμπρὸς ἑς τὸ ὑέλωτό, εἰς τὴν Μόργαν.

— Καὶ τὸν ὁποῖον ἄφησες νὰ σοῦ διαφύγῃ! Αὐτὴν τὴν φοράν, παιδί μου, ἐξεχείλησε τὸ ποτήρι, καὶ σὲ εἰδοποιῶ ὅτι δὲν εἶσαι πλέον τοῦ σπιτιοῦ.

— Τὸν ἄφησα νὰ μοῦ φύγῃ, εἶνε ἀλήθεια... ἀλλὰ τὸν εὗρηκα πάλιν... Αὐτὸ δὲν ἦτο πολὺ δύσκολον πρᾶγμα... τὸ ὄνομά του ἦτο γρχμμένο ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ χαρτί...

— Τότε, εἶνε αὐτὸς ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ;

— Ναί, ἀρχηγέ. Μάλιστα ἀνεγνώρισε πῶς τὸ πορτοφόλι ἦτο ἴδιό του... καὶ ὅταν τοῦ εἰδείξαι τὴν φωτογραφία ἔκαμε κατὰ μοῦτρα! ὦ! κατὰ μοῦτρα!

— Τέλος πάντων! τὸν κρατοῦμε! διότι πιστεύω ὅτι ἔθεσες φρουρὰν εἰς τὴν θύραν τοῦ.

— Ἐκαμα καλλιτέρ' ἀπ' αὐτό, ἀρχηγέ. Τὸν κατάφερα νὰ ἔλθῃ μαζί μου νὰ σὰς ἰδῇ.

— Πῶς; εἶνε ἐδῶ;

— Εἰς τὸ δωμάτιό σας, ἀρχηγέ. Ὁ Πήγαςος τὸν φυλάγει.

— Αὐτό, παιδί μου, εἶνε θαυμάσιον! Καὶ ἔκαμες μόνος σου αὐτὴν τὴν ἐργασίαν;

— Μόνος μου, ἀρχηγέ. Δὲν ἔλαβα ἀνάγκην ἀπὸ τὸν κύριον Τολβιάκ, ὁ ὁποῖος ἀκόμη δὲν ἔξεραι τίποτε ἀπὸ αὐτά.

— Πῶς τὰ κατάφερες;

— ὦ! μὲ τὸ γλυκό. Εὗρηκα τὸν φίλον εἰς τὸ σπῆτι αὐτῆς τῆς κυρίας Λεκόντ, ποῦ θὰ στεφανωθῇ τὴν κόρην. Αὐτοὶ εἶνε ἄνθρωποι πολὺ πλούσιοι. Διὰ νὰ μὲ δεχθῶν, τοὺς διηγῆθηκα ὅτι εὗρηκα ἕνα πορτοφόλι, γεμάτο ἀπὸ χαρτονομίσματα καὶ τοὺς τὸ ἐπήγαινα. Αὐτὸ εἶνε παλὸν στρατήγημα ἴδιό μου, ἀσφαλτο. Ἐπειτα ἐπροσπονήθηκα ὅτι φοβοῦμαι μὴν ἐνοχοποιηθῶ διὰ τὴν φωτογραφία, καὶ εἶπα ὅτι δὲν θὰ τὸ δώσω παρὰ εἰς τὸν ἀστυνόμον. Τὰ ἔστριβε κάμποσιν ὥραν, ἀλλὰ τέλος πάντων ἤλθεν. Ἡ ἀρραβωνιστικὴ τοῦ τὸν περιμένει ἀπόψε. Ἡ καὶ μένη! Θὰ κάμῃ ὅμως καλὰ νὰ γυρέψῃ ἄλλον ἄνδρα.

— Εἶνε παράδοξον πῶς συγκατετέθη νὰ σὲ ἀκολουθήσῃ ἂν εἶνε ἐνοχος.

— Ἄν εἶνε ἐνοχος, ἀρχηγέ! ὦ! δι' αὐτὸ εἶμαι πάρα πολὺ βέβαιος. Κατάλαβα τὰ γένειά του, τὰ φρόνδια του, τὸ παλτό του, τὰ στακτιὰ καστορένια γάντια του καὶ τὴν φωνή του. Εἶνε ὁ ἴδιος, ὁ κατεργάρας ποῦ μοῦ ἔπαιξε τὸ παιγνίδι εἰς τὴν ὁδὸν Ἀρβαλέτ.

— Τότε, θὰ σὲ ἐκατάλαβε καὶ αὐτός;

— Ποτὲ ἴστων κόσμον. Τὴν νύκτα ἐκείνη ἤμουν ἴσων μάγκα, καὶ σήμερα εἶμαι ἴσων πολίτης, μὲ διαφορετικὸν μοῦτρο.

— Βέβαια. Ὅλα πηγαίνουν καλὰ. Πήγαινε νὰ μοῦ τὸν φέρῃς, Πιεδούση, καὶ λογάριζε, γέρω μου, ὅτι θὰ λάβῃς καλὴν ἀμοιβήν. Σήμερα ἐδούλευσες καλὰ, καθὼς καὶ ἐγώ.

— Ἀμοιβήν! δὲν θὰ τὴν ἀρνηθῶ, ἀρχηγέ, εἶπεν ὁ Πιεδούσης, ἂν καὶ... πρέπει νὰ σὰς τὸ εἰπῶ... ὁ κύριος Τολβιάκ μοῦ ὑποσχέθηκε καλὴν... μὰ καλὴν... χίλια φράγκα...

— Λοιπόν! θὰ τὰ κάμῃς δύο χιλιάδες, ἀπήντησεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας. Τὰ ἐκέρδησες μὲ τὸν κόπον σου... καλλιτέρα ἀπὸ τὸν Τολβιάκ, ὁ ὁποῖος δὲν ἐκέρδησε τὴν ἀμοιβήν, τὴν ὁποίαν θὰ λάβῃ, διότι δὲν ἔκαμεν εἰς ὅλα αὐτὰ μεγάλα πρᾶγματα. Ἐὰν ὁ γέρων Λεκὸν ἐλάμβανε μέρος, δὲν θὰ εἶχαμεν ἀνάγκην ἀπὸ τυχαίας συμπτώσεις, ὅπως ἐκείνη ἡ ὁποία σὲ ἔσπρωξε νὰ συλλάβῃς τὸν δολοφόνον.

— Αὐτὸ εἶνε σωστό, ἀρχηγέ. Ὁ κύριος Λεκὸν εἶνε δάσκαλος ὅλων μας, καὶ ὁποῖος ὑπηρετήσῃ ἀπὸ κάτω ἀπ' αὐτόν, ἡμπορεῖ νὰ πέρῃ ἑς τὴ φωτιὰ διὰ τὸ χατήρι του.

— Θὰ ἐκπλαγῇ πολὺ, ὅταν αὐριοῦν ὑπάγω νὰ τοῦ διηγῶ τὴν σύλληψιν. Ὁσον διὰ τὸν Τολβιάκ, αὐτὸς ἡμπορεῖ ἀκόμη νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ, διότι, εἶμαι βέβαιος, ὅτι αὐτὸς ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ θὰ ὑπερασπισθῇ ὅσον ἡμπορεῖ, καὶ θὰ ἔλαβεν ἕως τώρα τὰ μέτρα του. Δὲν θὰ περιορισθῶμεν εἰς μόνην τὴν ἀνάκρισιν, καὶ θὰ χρειασθῇ νὰ ἐξετάσωμεν τὴν προτιήτην ζωὴ τοῦ νέου... εἶνε νέος, δὲν εἶνε ἀλήθεια;

[Ἐπεται συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΛΑΡΤΗ

## ΤΟ ΣΙΓΑΡΟΝ

Ἰσπανικὸν Διήγημα.

[Τέλος]

Ὁ Ἀρακὴλ ἐπερίμενε λίγη ὥρα καὶ ἔπειτα εὐθὺς μὲ μίαν:

— Δὲν εἶπες, στρατηγέ, ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ Ζουκαράγα ἀξίζει μίαν περιουσίαν;

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Γκάρνητων δὲν ἀπήντησε: — Αὐτὴν τὴν περιουσίαν ἔρχομαι νὰ σοῦ τὴν ζητήσω, εἶπε, τὴν ἐκέρδισα.

Ὁ στρατηγὸς τὸν ἐκύτταξε μὲ μάτια κατσουφιασμένα καὶ ἐρωτοῦσε τὸν ἑαυτοῦ τοῦ ἂν ἄκουε καλὰ, ἐνῶ ὁ Ἀρακὴλ ἔστεκόταν ἔμπροστά του ὀρθὸς καὶ ὠχρός.

— Μὰ πῶς τὴν ἐκέρδισες, εἶπεν ὁ Γκάρνητων. Δὲν καταλαβαίνω.

— Ἀπλούστατα, ἀπεκρίθη ὁ Ζουάν. Ὁ Ζουκαράγας δὲν θὰ διατάξῃ πειὰ πῦρ κατ' ἐπάνω σας.

— Ἐπέθανε;

— Θ' ἀποθάνῃ. Ἄν δὲν ξεψυχίσῃ ἀπόψε, αὐριοῦν τελειώνει.

Ὁ γέρω Γκάρνητων ἦταν ἀπὸ τὴν συγκίνησιν ἄσπρος ἴσων τὰ μουστάκια του. Ἦθελε νὰ τὰ μάθῃ ὅλα, ἐπειδὴ δὲν ἐκατάλαβαινε τὸ «αὐριοῦν θὰ τελειώσῃ» καὶ τότε ὁ Ἀρακὴλ τοῦ τὰ εἶπεν ὅλα.

Τοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἐπνιγόταν ἀπὸ κακὸ ὄνειρο καὶ τὰ μάτια του ἔκαιαν ἴσων φωτιά. Καὶ ὀλοένα ἔλεγε:

— Καὶ τὸ ἔκαμες αὐτό; Τὸ ἔκαμες αὐτό; Ἐνα πληγωμένο;

Τότε ὁ Ζουάν ἴσων τρελλός εἶπεν, ὅτι ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ ἀκόμα πειὸ μεγάλο θὰ ἔκαμε γιὰ νὰ ἔχῃ τὴν Πέπα, καὶ ὅτι ἐπειδὴ ὁ μπάρμπα Συγγαρέ ἐζητοῦσε δύο χιλιάδες δούρους, τοὺς ἐπῆρεν αὐτοὺς ὅταν ἐμπόρεσε. Ἐπειτα ὁ στρατηγὸς εἶπε πῶς ὁ Ζουκαράγας εἶχε σκοτώσει τόσοι καὶ τόσοι στρατιῶτας του.

— Στὴν μάχην, ναί, εἶπεν ὁ στρατηγός, στὴν μάχην, ναί.

Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὸν δικαιολογήσῃ, τὸ μόνον ἦτο ὅτι ἀγαποῦσε τὴν Πέπα. Τὴν ἤθελε. Ἡ ζωὴ τοῦ Ζουκαράγα τοῦ τὴν ἔδινε. Πάει καλὰ. Τὸ πρᾶγμα ἔτσι ἐτελείωνε. Ὁ Γκάρνητων ὑπεσχέθη καὶ ὁ Ἀρακὴλ ἐζήτησε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ὑπόθεσιν του.

Ὁ στρατηγὸς εἶπε: Σωστά, πολὺ σωστά.

Τὸν ἐρώτησε ποῦ κάθεται ἡ Πέπα, ἐπροσκάλεσε ἕνα ὑπασπιστήν, τοῦ τὸ εἶπε καὶ ἔπειτα δείχνῃ καὶ τὸν Ἀρακὴλ:

— Αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος θὰ μένῃ εἰς τὴν Φόντα ντέλ Σόλ, διέταξε. Τὸ πρῶτ' ἂν φωνάξετε τὸν παπᾶ γιὰ ἕνα γάμο. Πήγαινε.

Ἡ ὥρα ἐφάνη χρόνος εἰς τὸν Ἀρακὴλ καὶ ὀλόκληρος μάλιστα νύκτα, ἐνῶ μακριὰ τοῦ ἀκούσταν οἱ γαυγισμοὶ τῶν σκύλων καὶ οἱ τουφεκισμοὶ τῶν δύο ἐχθρικών στρατῶν.

Πρῶτ' ἄποκοιμήθηκε ἐλαφρὰ καὶ ὠνειρεύετο τὴν Πέπην, ἐνῶ ἔδινε εἰς τὸν πατέρα της μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι τοῦ χρυσῶ νομίσματα τὴν προῖκα τῆς ζωῆς, τὴν τιμὴν τοῦ νεκροῦ.